

4249 16. Febr. 1897. 2. Beh. af Lovf. om Eneret for Staten til Telegrafanlæg m. m. 4250

hører, har foreslaaet 20 Aar, er det dels, fordi det er i Overensstemmelse med f. Eks., hvad der er gældende ved Meddelelse af Koncession paa Sporvejsanlæg, idet Staten efter 20 Aar kan træde til og fordre sig Anlægget overdraget. Dels har ogsaa det Hensyn været bestemmende, at ved at sætte Aaremaalet alt for lavt, vil man gøre det vanskeligere end ønskeligt at søge Koncession. Man maa gaa ud fra, at et vist rimeligt Aaremaal maa indrømmes for at kunne frugtbar gøre Kapitalen; de første Aar pleje jo i Reglen ikke at give noget synderligt Overflud. Ved at sætte Tallet til 20 Aar, tror jeg, at man rammer det, som maa anses for at være det hensigtsmæssigste. — Under Nr. 6 foreslaas, at Taksternes Maksimum kun kan fastsættes for et Tidrum af indtil 5 Aar ad Gangen, saaledes at Administration efter 5 Aars Forløb kommer til at staa frit og efter Omstændighederne kan bestemme et nyt Maksimum. Samme Sted foreslaas det, at der i Koncessionen skal optages Bestemmelse om, hvorvidt der skal svares en Afgift til Stat eller Kommune. Hvorvidt der rettelig bør kræves en Afgift af de private Selskaber, er et Spørgsmaal, hvorom der har været forskellige Meninger i Udvalget. Jeg vil for mit Vedkommende foretrække, at der ikke blev krævet en Afgift af de private Selskaber; jeg finder det rigtigst, naar man vil paalægge dem Byrder, og naar deres Indtægter ere saa store at de kunne bære saadanne Byrder, at man da lader Offeret komme Publikum til gode gennem en Nedsættelse af Taksterne. Fra anden Side har man ment, at noget kunde tale for, at Staten befingede sig Afgift i alt Fald af de Telefonlinier, der træde i direkte Konkurrence med Statens Telegrafledninger, altsaa Linierne mellem de forskellige Byer eller Landsdele. Under alle Omstændigheder synes en Afgift til Staten ikke at kunne være begrundet, naar det drejer sig om Telefonanlæg inden for den enkelte Kommune eller By, hvor Staten ikke befordrer Telegrafkorrespondance, og hvor der altsaa ikke er Tale om Konkurrence mellem Telefonen og Telegrafen. Vi ere imidlertid blevne enige om at lade Afgørelsen heraf staa fuldstændig aaben. Det bliver da at overveje i hvert enkelt Tilfælde, dels om en Afgift overhovedet skal svares, dels om den

rettest vil være at erlægge til Staten eller til Kommunen. — Under Nr. 7 foreslaas, at Koncessionshaverne skulle være forpligtede til Samvirken saavel med Staten som med andre private Selskaber paa de Vilkaar, som Indenrigsministeren nærmere maatte bestemme. Anledningen hertil er, at man allerede har Erfaring for, at der kan vides Chikanøs Uvillighed fra private Selskabers Side mod at etablere fornøden Samvirken med andre Linier. — Under Nr. 8 fastsættes nærmere Bestemmelser om, hvorledes Forholdet skal være, naar Koncessionen udløber. I saa Fald skal Staten kunne kræve sig hele Anlægget overdraget for en Sum, der bliver nærmere at fastsætte efter Burdering. Her have vi dernæst optaget Bestemmelse svarende til, hvad der er fastsat i Sporvejsloven af 10 April 1895, saaledes at Grundlaget for Burderingen skal være det Beløb, som Anlægget stønnes i Overdragelsesøjeblikket at ville koste fra nyt af med Fradrag af en passende Godtgørelse for Slid. Endvidere tilføjes det, at hvis Staten ved Koncessionens Udlob ikke ønsker at overtage Anlægget, kan Koncessionen fornyes. Denne Regel om Grundlaget for Burderingen har man anset for nødvendig, fordi naar der ikke findes en saadan udtrykkelig Forstrift for, hvad man har at gaa ud fra, vil en Takstation blive vanskelig at foretage og komme til ganske at svæve i Luften. — Dette er de Bestemmelser vedrørende Meddelelse af Koncession, der tilsigte at give Staten en klarere og bestemtere Myndighed end den, Lovforslaget giver. Paa den anden Side staa da de Bestemmelser, der skaffe Koncessionshaveren en gunstigere Stilling, end Lovforslaget giver ham. Det er Endringsforslagene under Nr. 15 og 45. Under Nr. 15 faar Koncessionshaverne Adgang til den samme Bestyttelse mod uberegtigede Indgreb paa det dem tillagte Omraade, som ved Lovforslagets § 5 er sikret Staten. Og Endringsforslag Nr. 45 gaar ud paa, at de koncessionerede Selskaber kunne faa en lignende Adgang som Staten til i paakommende Tilfælde at foretage Ekspropriation, ligesom de øvrige Bestemmelser, der knytte sig hertil, eventuelt ogsaa ville blive anvendelige paa koncessionerede Selskaber. De Rettigheder eller Begunstigelser, der saaledes foreslaas tillagte ogsaa de kon-